

BUSOLA TA ESTE INIMIA TA

KAI PFROMMER

Inhaltsverzeichnis

[Impressum](#)

prolog

Pentru mine răsare soarele în fiecare zi când îl văd atât de fericit. Nu trebuie să facă mare lucru, dar îmi pune mereu un zâmbet pe față. De parcă vagonul ăsta mi-ar fi captivat fiul vitreg, s-a jucat cu el toată dimineața. El conduce prin văi imaginare și peste munți înalți , și de fiecare dată când se bucură de fascinația lui pentru această jucărie.

Mă așez la masa de mic dejun și încerc să mă concentrez asupra ziarului de duminică, ceea ce este foarte greu pentru mine. Pe de o parte, soția mea fredonează clătite în bucătărie , iar pe de altă parte, fiul meu vitreg se joacă cu vagonul său pe canapeaua noastră mare. Eu pretind că sunt cea mai fericită persoană de pe pământ. Aș face orice pentru amândoi, chiar dacă mi s-a spus odată că cel mai probabil voi veni după tatăl meu.

Gânditor, închid scurt ochii și îmi întorc fața spre fereastră. Razele calde ale soarelui, care vestesc primăvara după o iarnă lungă, stau pe pielea mea. Fereastra este deschisă, zgomotul diferitelor păsări ne invadează apartamentul. De asemenea, îl observăm de fiecare dată când o mașină iese din sat, deoarece casa noastră se află la marginea satului într-o porțiune a văii. Aproape în fiecare duminică n achmittag putem trăi ceas joc de fotbal în camera de zi, ca și terenul de sport este situat chiar lângă noi. Și la mai puțin de cincisprezece metri în fața casei există un pârâu de aproximativ trei metri lățime, cu care asociez momente foarte frumoase.

Părinții mei s-au despărțit când aveam aproximativ un an. Apoi ne-am mutat temporar în casa bunicii și bunicului

meu, unde locuia străbunica mea și la care m-am mutat din nou acum cinci ani. Altă dată îmi fură zâmbetul pe buze când mă gândesc la un anumit și pentru mine minunat „ritual” cu iubitul meu bunic.

De multe ori mă ducea la micul pârâu din fața casei noastre în weekend, dar și în timpul săptămânii. Nu trebuia să mă întrebe dacă vreau să merg cu el. În opinia sa, am dat seama ce făcea, și , probabil , sa uitat la luminos meu și ochii curioși care mi - k nimic descuraja o s - ar putea să i se alăture la pârâu. Am fost prosti , și am constatat că el făcea tot ce putea să mă înveselească , astfel încât mai bine am putut face față cu separarea părinților mei. Eram încă foarte tânăr, dar știam că ceva nu e în regulă.

Bunicul și cu mine strângeam pietre de fiecare dată când mergeam pe lângă pârâu. Și asta în vânt și vreme ; Dar ceea ce mi-a plăcut cel mai mult au fost orele de soare. Mi-a plăcut când razele soarelui au sclipit apa care curgea. Dar mi-a plăcut, de asemenea, să privesc norii din el și cum pluteau cu sau împotriva pârâului pârâului.

Când am avut destule pietre și destule dimensiuni împreună, ne-am așezat împreună pe malul pârâului și le-am aruncat în apă. Încă aud sunetul cum fiecare piatră se aruncă în apă e și f moose diferite sunete, în funcție de mărimea ei este g a ben.

Într-o zi, bunicul meu a transformat-o într-o competiție. El a sugerat să încerce care - l hinbek AME pentru a arunca cel mai departe , sau care ar putea crea cea mai mare fântână de apă. Asta a fost de fiecare dată ca o Olimpiada pentru mine , și eu sunt sigur astăzi că bunicul meu a câștigat vreodată ma părăsit , așa că nu sunt prea dezamăgit a fost . Din moment ce e acest flux , care de fapt îmi dă întotdeauna un pic de pace, putere și familiaritatea,

se va vedea din nou mă face frică imensă am în d societăților crezut că nu le un pic chiar acum.

Inspir adânc și împățuresc ziarul, uitându-mă din nou la fiul meu vitreg. Relaxat, mă aplec înainte și îmi încrucșez brațele pe masa din fața pieptului. Gândurile mele rătăcesc înapoi la bunicul meu. El a avut o mare pasiune , și că a fost trenurile modelul său în camera de hobby - ul casei. El a proiectat cele mai mari peisaje - munți verzi cu vârfuri albe, văi și râuri - , plus că și-a construit singuri unele căi ferate.

Întotdeauna mi -a permis ca ma uit la el fac a fost permis . O imagine fiori în sus , în capul meu ca am iubit ca un copil mic și cu ochii mari bunicul meu în timp ce urmăriți modul în care el este dedicat hobby - ul său și cu ce pasiune și devotament el se ocupă cu ea. În ochii lui, uneori îngustați, când lucra la piese destul de mici, am putut vedea încă un anumit sclipici , iar pentru mine atunci era sclipirea entuziasmului, mândriei și inspirației.

Vocea lui îmi răsună prin cap când îl aud explicându-mi mental fiecare mic detaliu al lucrării sale. Vocea lui calmă și familiară de care îmi este atât de dor. Pentru mine a fost clar deja foarte repede ca un copil mic , care împărtășesc în cele din urmă acest hobby cu el w u ar recomanda, mai degrabă mai devreme decât mai târziu. În cazul în care sale trenuri condus prin flota sa, de fiecare dată când băiețelul a intrat în el. Și nu voi uita niciodată această vedere în viața mea.

Cu atât mai multă mândrie mă biruie când îmi văd fiul vitreg cu acel singur vagon. Uneori îmi imaginez, sclipire în de s ochii pentru a vedea bunicul meu în ochii lui. O presiune tartinabile plăcute în afară pieptul meu , și

gândurile mele schwe dacă e pentru o anumită zi , când i-am dat vagoane.

Acum aproximativ un an, soția și fiul meu vitreg m-au făcut să mă bucur când s-au mutat cu mine. A fost un moment foarte emoționant, captivant, special și important pentru mine. Chiar de la început, am fost imediat prins pe fiul meu vitreg , și l - am luat imediat la inima mea. Astfel , am construit pentru el primul sau propriul e e pat, pe care am urmat dorința lui în Piratenst il anfertigte. În plus, a obținut o platformă de jocuri chiar deasupra ei.

Când am terminat recunoscut camera lui și proiectat, am avut tot excesul n mobila la mansarda nava, asa ca am avut mai mult loc în apartament. Cred că am fost cu toții la fel de fericit când în mișcare, haosul și subvenția în cele din urmă a fost de peste s .

Așa că am început să lucrăm. Nu m-am gândit la nimic și mi-am dus fiul vitreg la etaj, la mansardă. Și-a dorit foarte mult să fie cu și cu mine pentru că am dezvoltat o legătură foarte puternică într-un timp foarte scurt. Acesta a fost unul dintre cele mai mari sentimente de fericire pentru mine și, de asemenea, m-a făcut foarte mândru, deoarece nu știam așa ceva din propria copilărie de la tatăl meu vitreg. Noi niciodată nu a reușit să legătură strânsă, dar era diferit cu fiul meu vitreg , și eu sunt foarte recunoscător pentru asta. El nu mai e fiul meu vitreg, el e fiul meu pentru mine , și eu sunt foarte fericit despre asta.

Când am ajuns în pod întuneric, i - am spus fiului meu că el ar trebui să aștepte pentru scurt timp la scara aici e , până când am fost în stare să piesă de mobilier care sa ridicat predat mama pentru a ne pierde in greutate. Apoi, planul meu era ca noi să curățăm dulapul împreună.

Mansarda noastră, ca probabil majoritatea mansardelor, are o singură lumină pe scară. Este complet întunecat în spate. În momentul mutării, trecea iarna, așa că, din păcate, se întuneca foarte devreme.

Când am mai târziu , piesa de mobilier în pod a avut secunde, am respirat o dată adânc și se uită la soția mea, care cu ochrote m cap obrazii fălit a făcut și cu ochii mari la mine atât de prost să spun că partea destul era dificilă. Am zâmbit, am dat din cap și m-am întors spre fiul meu. Am fost uimit și cam speriat să constat că nu mai era acolo. I-am sunat imediat numele, mi-am scos telefonul mobil din buzunar și am aprins lanterna.

Nici o respirație mai târziu, am găfâit și l-am găsit chiar la capăt în fața unei cutii. La început nu-mi venea să cred unde este fiul meu. Mi s-a făcut pielea de găină și am tremurat. Stătea în fața unei cutii în care bunicul meu aranjase toate trenurile și avioanele construite de sine. Faszinier T sa uitat la piesele, strălucirea în ochii lui , voi uita niciodată , și că a fost unul dintre cele mai bune momente din viața mea. Am ajuns la genunchi slabi și a trebuit să mă ghemui lângă el pentru a nu cădea.

Acest moment foarte magic, care după părerea mea nu ar trebui să se termine niciodată, mi-a amintit complet de timpul minunat alături de bunicul meu. Imaginile din acea vreme m-au prins din nou și din nou . M-am revăzut cu el încă o dată în camera hobby-urilor și cât de uimit am fost să admir colecția sa.

Spre surprinderea mea, cu greu mi-am putut scoate fiul de pe cutie. Din nou și din nou mi-a arătat o nouă parte și a fost un comentariu al oaspeților , cu vocea înaltă și curioasă. Dar când soția mea a fost obținerea nerăbdător

un etaj în jos, ne - am compromis , și am permis să iau asta cel mic jos vagon.

De atunci mergem la mansardă în fiecare săptămână și ne minunăm de propria noastră cale ferată. De îndată ce urcăm scările, cu degetele îndreptate spre trapa de la mansardă, ochii i se înmulțesc și obțin acea sclipire. Iar aceste momente mici numesc amintiri de bunicul meu mereu în mine treaz . Indiferent unde, chiar și în grădina zoologică, când fiul meu stă în fața discului de urs polar plin de entuziasm. Sau când merge la plimbare, când arată fericit spre cer cu cuvintele „Mamă , tată, uite , un avion”.

Uneori, aceste recenzii ale iubitului meu bunic au durut foarte mult. Îmi este dor de el din tot sufletul și aș susține că până astăzi nu am trecut cu adevărat peste moartea sa. Îți lipsește pe cineva și înțelegi că nu-l vei mai vedea niciodată este un sentiment foarte diferit decât să ratezi pe cineva despre care știi că va fi văzut din nou.

Aș descrie-o ca pe un sentiment de goliciune. Dar în fundul minții, o voce spune că puteți umple întotdeauna acest gol atunci când le vedeți din nou. Și așa am simțit când mama mea a întâlnit un alt bărbat la aproximativ un an după despărțirea de tatăl meu și ne-am mutat cu el. Atunci nu mi-a fost ușor să-mi părăsesc bunica și bunicul și să mă obișnuiesc cu un bărbat nou alături de mama mea.

Dar, din fericire, bărbatul locuia în același loc. Așadar, mi s-a permis să continui să vizitez și să petrec timp cu bunicii în fiecare weekend. Îmi amintesc de un foarte specific și vizită specială week - end , atunci când am cu bunicul meu la un m aproape în apropiere de stație de tren a condus și suntem acolo pe un abur real , locomotiva a văzut s.

A fost o zi minunată, însorită și caldă. Încă pot descrie exact ce am simțit când am văzut această uriașă locomotivă pentru prima dată - nu putea fi comparată cu micile modele ale bunicului meu.

Inima mea a fost de curse în pieptul meu , și am fost încântat, atât de entuziasmat încât nu am putut spune nimic la început, dar a fost surprins, poate chiar gura mea a fost deschisă. Am tresarit scurt atunci când aburul împușcat din coș de fum locomotivei, apoi bunicul meu a râs tare și din toată inima , și m - am alăturat.

Chiar și astăzi, când călătorim în familie și vedem o locomotivă cu aburi, declanșează un punct de memorie foarte specific în mine. Mai ales când fiul meu este alături de mine, mă simt pus în rolul bunicului meu ca figură de tată.

Între timp, fiul meu și soția mea stau cu mine la masa de mic dejun și se bucură de clătitele lor. Cei doi se răsfață cu asta în fiecare duminică dimineață. Fiul meu stă vizavi de mine lângă farfuria vagonului său. Îi zâmbesc afectuos în timp ce răspunde, observând micul umflătură pe tâmplă pe care a făcut-o într-un accident minor săptămâna trecută.

Din nou , Wanders mintea mea , și îmi amintesc cum am heck o groază reală a mamei mele și bunicul meu. Mama mea a avut - o dimineata la locul de muncă, ea a antrenat ca o asistentă medicală , și în timp ce d societăților el dată când am fost în acea zi , cu bunica mea acasă. În copilărie, bineînțeles, am provocat-o destul de mult și am ținut-o ocupată.

Când m-am schimbat, sa întâmplat, am căzut de pe masa de schimb pe capul meu, unde a apărut imediat o umflătură. Astăzi nu mai pot spune dacă am țipat sau

nu. Maxim Alar Mingt luat bunica mea bunicul meu ajutor, care nu era departe. Nu a ezitat și m-a dus la doctor. Din fericire, a dat totul clar imediat, în afară de umflătură, nu am avut alte răni.

Și prin această experiență am devenit din ce în ce mai atașat de bunicul meu, iar legătura cu el a devenit din ce în ce mai puternică. Pentru mine el a fost mult timp tatăl meu, deși tatăl meu biologic era acolo din când în când, de exemplu în zilele de naștere, dar chiar nu mai puteam lua legătura cu el. Bunicul meu a fost mereu acolo pentru mine, pleacă și am putut mereu pe el.

Mi-am schimbat viața, brusc, când mama, într-o bună zi, a primit un telefon la bunica mea. Chiar am sunat în timp ce mama mea cu bunica mea am observat la expresia ei și la vocea ei subțire că ceva nu era în regulă. Când a închis telefonul, am observat că era foarte supărată, dar a încercat să nu lase să apară. Fără un cuvânt, ea a plecat imediat și m-a lăsat cu iubitul ei la acea vreme.

Chiar dacă eram foarte tânăr, am știut imediat că s-a întâmplat ceva teribil. Prietenul mamei mele a încercat să mă distrage atenția, și ne-am jucat până în seara. La un moment dat, mama a venit și ea acasă. Ea era palid, obosit și demoralizat, și așa putea spune de ea umflati ochi că ea plângea. Cu un zâmbet simpatic, ea sa așezat lângă mine, mi-a luat în brațe și mi-a spus că bunicul meu a fost acum cu îngerii și că el mă uit peste ceruri. El a fost călătoresc cu bicicleta a fost și a avut un atac de cord suferit.

Astfel, am dat seama că nu ar vedea bunicul meu mai puțin ar recomanda. Pentru mine s-a prăbușit o lume. Acum am avut nici un tată adevărat mai mult și nici bunicul, care și-a asumat rolul de tată atât de minunat te. El a fost

partea masculină din familia noastră, el a fost totul pentru mine, modelul meu și roca mea solidă.

Am întrebat despre el o mulțime ca un copil , și că plictisitoare și persistente bântuie durere mi la această zi. Pierderea unei persoane dragi care este dintr-o secundă în cealaltă nu mai face parte din viața ta, este , așa cum ai inima vieții oricui . Dar ceea ce mă ajută , să fac față durerii într-o oarecare măsură, amintirile sunt ale bunicului meu.

Capitolul 1

Multă vreme, eu și mama am trăit cu tatăl meu vitreg în casa tatălui său. Acum , din moment ce 2015 am înapoi trăiesc în casa bunicilor mei, caracterizat prin amintiri se vor întoarce întotdeauna să - mi n trezit bunicul. Uneori chiar am senzația că este foarte aproape de mine. La început, această senzație m-a speriat un pic, dar acum un zâmbet se strecoară pe buzele mele când mă gândesc la el lângă mine.

Așa zâmbesc și eu acum. Micul dejun este acum de peste , si am retras la grădină pentru o perioadă scurtă de timp pentru a păstra amintindu - mi un pic din trecut. M-am relaxat pe șezlong și m-am lăsat răsfățat de razele calde ale soarelui.

Draga mea străbunică a murit din păcate între timp. Apoi , am fost de acord că bunica mea pentru că a atras vârsta ei la primul etaj , în timp ce eu sunt acum cu soția mea și fiul meu de- al doilea etaj populează . După cum sa menționat deja , casa noastră este într - o vale , și nu departe de acesta este fluxul. Până în 1999 pârâul a fost puțin mai aproape de casa noastră.

Dar printr-o inundație puternică în care întregul nostru loc era sub apă, pârâul curgea , s-a schimbat, așa că nu trebuie să experimentăm din nou un eveniment atât de teribil în viitor. 1999 a fost un an plin de evenimente pentru mine. S-au întâmplat multe, bine, nu atât de bine și am rschreckendes, m-a caracterizat este anul acesta mai memorabil.

Când văd numărul 1999 undeva, trebuie să mă gândesc mai întâi la sora mea mai mică. Nu avem același tată, dar pentru mine ea este și va fi întotdeauna adevărata mea soră. A jucat un rol important pentru mine toată viața , îmi oferă întotdeauna sprijin și are întotdeauna pregătit sfatul potrivit pentru mine, iar când am probleme mă pot baza pe ea oricând și oriunde. Și invers, n-aș dezamăgi-o niciodată.

Ea sa născut în acel an , și îmi amintesc încă exact cât de interesant că timpul a fost pentru mine și modul în care m - am uitat cu nerăbdare să sora mea mai mică. Ea nici măcar nu sa născut încă , și am iubit - o deja incredibil și nu a putut aștepta să o vadă în cele din urmă, se ghemui cu ea, se joace cu ea și să fie capabil să o țin în brațe pentru prima dată.

Tot timpul când mama era însărcinată, m-am cufundat în stomac în fiecare zi și am încercat să aud ceva. Uneori , micuța creatură lovea cu putere, alteori cu mai puțină forță și alteori nu se simțea nimic din partea ei.

I-am pus mamei aceleași întrebări aproape în fiecare zi: „Când o să-mi văd în sfârșit sora mai mică? Când vine ea? Când se va întâmpla în cele din urmă? ”Spre sfârșitul sarcinii am putut chiar să văd cum burtica mamei se mărește zi de zi , așa că și emoția mea a crescut, pentru că mi-am dat seama că s-ar putea să nu treacă mult timp va fi până la sora mea mai mică se alătură familiei noastre.

Dar într-o zi întrebările s-au terminat. Mama mea a venit la spital să o nască pe sora mea. L-am urmat cu tatăl meu vitreg și abia așteptam mai mult, eram complet emoționat și nervos, am urmărit mult și tatăl meu vitreg, pentru că el nu era diferit de mine.

Deși eram foarte tânără și totul nici măcar nu a putut estima într - adevăr, am știut că ceva minunat se întâmplă și nu e e acest W Îmbogățit cu toate viețile noastre ar fi . Minunea a fost sora mea mai mică.

Ca să nu am senzația că sunt neglijat, mi s-a dat o barcă mică pentru cadă. Mi sa spus că barca asta a adus mea sora mai mică Hatt e atunci când ea a fost născut la fratele ei mai mare pentru a face un pic trata.

Din nou, un zâmbet se strecoară pe buzele mele când mă gândesc la acest gest din partea familiei mele, deoarece acum știu ce a fost menit să fie. Îmi vine mereu în minte și aștept cu nerăbdare cum va fi când într-o zi mă duc la spital cu fiul meu, astfel încât acesta să poată să-și cunoască sora sau fratele mai mic.

I a lua imediat liniștitor la aceste gânduri Goosebumps , și mă simt imediat inima mea începe să bată mai repede. Acest eveniment va fi un alt moment extraordinar din viața mea alături de soția și fiul meu.

Când am ajuns în sfârșit să-mi văd sora mai mică pentru prima dată, a fost un moment foarte interesant pentru mine. Pe de o parte, mi-era teamă că acest mic , să ia o creatură nevinovată în brațele sale, dar pe de altă parte, nu am putut aștepta. Așa că , treptat , am realizat că am fost acum un frate mai mare a fost, și am făcut până mintea mea pe care le - am proteja oricând, oriunde și dragoste w u ar recomanda, chiar dacă o dată ar trebui să facă